

ГРИГОРІЙ ГРАБОВОЙ
Прибулець
2002

ПРИБУЛЕЦЬ

Він був прибульцем, бо бачив себе ніби збоку. Він сприймав свої очі як відображення всього зовнішнього світу, і його душа мерехтіла світлом віддаленої реальності, яка була нескінченністю – його нескінченним майбутнім. Він бачив серед цієї реальності таких самих людей, як він. Тому коли він зустрів людей, він зрозумів, що вони не відрізняються від нього, і він не відрізняється від них. Йдучи своєю дорогою, він ніс своє внутрішнє світло назустріч самому собі та іншим водночас. Він роздавав його так, що інші не сприймали це як роздачу, вони сприймали це як його дію. І він, бачачи їх відкриті широко очі, бачачи їх здивовані думки при його діях і рухах, вважав, що вони влаштовані так само і вони повинні бути такими ж, мабуть, якщо він такий, як він сприймав себе.

Побачивши першу дівчину, він подумав, що життя є у віддалених світах, бо він чоловік. І побачивши себе у співвідношенні з дівчиною, він зрозумів, що любов є спочатку в ньому, і він йтиме до неї і побачить її у вигляді жінки – тієї, яка є його половинкою.

Йдучи по своєму життю, бачачи структури річок, що змінюються, бачачи те, що відбувається з рослинами, тваринами, і бачачи життя людини, він розумів, що все має бути змінено до вічності. І це його розуміння було не словом і не думкою – це був рух його тіла. Саме тіло рухалося у напрямі вічності, і вже пізніше він став сприймати цей рух як життя інших людей. Він розумів – вони теж складаються із вічності. Вони навіть не частинки вічності, вони і є сама вічність, але тільки розкидана планетою і спрямована в нескінченність космосу. Їхні погляди, спрямовані в інші планети і на інші галактики зірок, у весь відритий космос, за межі сонця і

навіть усередину сонця, говорили про те, що вони ті, за кого вони себе вважають, але не все це усвідомлюють. І його рух був спрямований убік – відчинити для них космос, щоб вони бачили, де є їхнє життя, що вони прийшли з космосу і відчували свою душу, поширену в космічний простір, як єдність цілого та унікальність єдиного. Бачачи те, що бачать усі, він говорив про те, про що всі думають у глибині душі, але говорив подумки спочатку лише собі. Потім він почав говорити багатьом, і люди пішли за ним. Вони стали йому вірити, багато хто довіряв свої таємниці, спрямовані на вічний розвиток.

І багато хто говорив йому: так, ми бачимо своє вічне життя, але розкажи нам, як про це донести до інших. І він розповідав, він давав їм цифри, він давав їм те життя, яке вони самі бачили, і при цьому не називав себе. Він ішов уперед, залишаючи тільки ім'я, одягнене в день народження. Вони були такі самі. Їхній рух був не завжди рівномірним. Їм доводилося долати опір, але ті далекі світи, їхні відлуння, які вже були, можливо, розвинені до рівня вічності в її стійкій реалізованій фазі, вели їх усіх як об'єднану когорту до свого нескінченного майбутнього.

І ця хвиля нескінченності захльостувала всіх, коли радість виявлялася навіть у найважчих у людському розумінні ситуаціях. Вони його намагалися звеличувати, але він ішов завжди з ними. Тому що шлях у них єдиний, і небо і земля і все, що оточує навколо – це творіння, у тому числі й їхнього розуму. Він навчав творити, творити і бути вічністю. Бо тільки та вічність відроджена і прагне бути самою собою, яка реалізує те, що відбувається всередині цієї вічності, і має на всіх рівнях властивість вічності. Його окремі рухи, як і рухи всіх людей локальні, виражені у якихось конкретних емоціях і діях, об'єднані однією глибокої структурою душі вічності. Вічність, яка має душу, уособлення людяності, сама є, по суті, формуючим чином і рівнем нескінченності. Там, де Бог її створив, він виявив себе, і цей прояв уже існує, надовго існує в красі природи, у мріях про майбутнє нескінченне життя. І ось побачивши, що він має знання про вічність, перебуваючи тут і діючи, вони пішли за ним більш

згуртовано. Жодні протидії систем, тих чи інших якостей не могли зламати їх.

Вони міцнішали, набиралися силою духу і відчували, що вони не одні в цьому всесвіті, що є той дух, який розкриє перед ними ті світи, які грітимуть їхню душу в далеких мандрівках з освоєння космічних просторів. І вони були раді, що створено. Вони були раді за Бога, здатного таке створити, і вони йшли з Богом у душі. Вони були обожнювані, і їхній рух уже не знав перешкод. Так, були якісь нюанси, якісь опори і як би невдачі з боку тих, хто ще не йшов цим шляхом. Але ті, хто йшов, вони вже не бачили невдач.

Вони бачили лише рух. Це як швидкісна машина, яка набирає швидкість, і звук вітру вже захоплює душу і дух людини, і його тіло мчить зі швидкістю руху машини, і все інше вже не сприймається як те, що може завадити машині, що може цьому руху перешкодити. Людина починає почуватися рухомим. І ось цей рух, викритий у думці, форми думки – ці рухи стали тією оболонкою, яка зробила цих людей неприступними. Неприступні для того, щоб їх збити зі шляху вічності. Неприступні для того, щоб завадити їхнім думкам рухатися в цьому напрямку.

Вони були всі і є як усі звичайні люди, і це спричиняє наступних людей. Згодом, коли всі будуть об'єднані і вмітимуть жити вічно, залишиться лише навсього згадувати ті процеси, які до цього привели. І ось саме їх пам'ять, саме їх спогади про людський дух, який зробив багато, у тому числі неймовірне з погляду звичайного розуму. Їхні спогади давали їм сил, їх пам'ять та їхня культура рухала ними в нескінченність. І нескінченність перед ними відкрилася. Вони побачили ті, насправді, райські сади, які вони сприймали фізичним тілом. Вони були живі, але перед ними відкрилося те, що називається вічним життям у раю у фізичному тілі.

І вони зрозуміли, що на землі це вже здійснено для багатьох, хто сприймає красу природи, хто бачить, як звук листя навіває пам'ять минулих та всіх майбутніх подій, бо вони бачать уперед.

Вони знають усі події майбутнього, і це можна назвати пам'яттю про те, що вони вже здійснили у майбутньому свої вічності. І вічність наринула на них усіх, хто йшов цим шляхом. І вони назавжди врятувалися.

КІНЦЯ СВІТЛА НЕ БУДЕ

Істина спасіння всередині сутності кожного з нас. любов, то світ стає безумовно врятованим.

Тому перший шлях спасіння – це кохання. І будь-які розмови, будь-які відомості, будь-яка інформація про кінець світу повинні бути спрямовані на те, що немає кінця світу, бо світло нескінченне і нескінченне життя, нескінченно розвиток землі, всього всесвіту, світ нескінченний. Сама сутність нескінченного породжує вічність світу, вічність живих та вічність життя кожного.

Життя кожного одягнене вічністю там, де він часто не підозрює, де він стикається з нею в момент народження. Розгляньте випадок народження, який ви знаєте, і ви побачите, що до народження є зіткнення вічності з моментом народження першим актом, що стало подієвим джерелом народження. Це дія, цей перший акт життя, який з'явився спочатку від першого народження у світі, він спочатку несе в собі вічність вічного життя, бо сама вічність, вона поділена на факт до її усвідомлення і вже після її усвідомлення. І ось цей перехід між рівнем усвідомлення та рівнем після усвідомлення, він і є рухом життя в пізнанні.

Коли вже пізнана вічність, тобто коли вона вже усвідомлена, не може бути ніякого кінця світу, тому що світло – це внутрішній зміст, який людина сприймає. Світло - це та область сприйняття, яка по суті одягнена в якусь живу реальність, і людина реагує з ним як з посланцем нескінченності, нескінченних світів. І будь-яке зображення – це те, що складається зі світла. Тому насамперед слід спрямувати систему порятунку на усвідомлення

того, що відбувається навколо. Будь-які системи зовнішнього світу розглядаються як стабільні, коли ми дивимося через них.

Тобто той, хто йде сприймає оточуюче таким чином, що оточуюче знаходиться ззовні, і ця зовнішня реальність є елементом вічності. Для того, щоб вічний розвиток не був уповільнений будь-якими відомостями про кінець світу, постарайтеся розглянути обсяги вічності у всьому зовнішньому світі, коли ви бачите рухи навколишніх систем навколишнього світу. Розповсюджуючи свій фізичний рух у фізичному світі, постарайтеся побачити сферу вічності, яка має початок від вас до найближчого предмета і поширена нескінченно нагору. Коли ви дивитесь вгору нескінченно, ви бачите світло, що йде до вашої свідомості і є вашою свідомістю.

Розгляньте замкнуту систему свідомість-світ, і ви побачите, що все підконтрольне вашій свідомості. Отже, зміна світу в загальному масштабі – те, що називається кінцем світу, відбутися не може, тому що бачене один раз, має вічну конструкцію, що наповнює весь світ.

Звідси випливає, що ваші руки, ваші ноги, ваше тіло і ваше мислення та всі клітини вашого організму – вони зосереджені на одному завданні вічного життя. Вектор зосередженості, він існує абсолютно, тому що він перебуває в коханні і має у своїй складовій елементи любові. Тобто він не буде знищений. Отже, ніякі зовнішні події не можуть перешкодити розвитку вектора любові цієї галузі інформації.

Коли ви починаєте розглядати вічність як сприймається всім організмом, усією вашою сутністю явищем, тоді ви бачите, що ваші окремі тканини – вони вже вічні. І якщо від них розглядати весь організм, ви бачите, що він є вічний. Тому рухатись потрібно у розгляді всієї реальності від своєї свідомості, саме від тих елементів, які ви сприймаєте як вічність організму.

На рівні свідомості – це окремі тканини організму, наприклад, на руках, на ногах, інших частинах тіла, які випромінюють сріблясте свічення у бік вічності, узагальненої всім. Так ось зіткнення

вашого світла, світла з вашого організму вашого фактичного тіла з вічністю для всіх – це сама земля, яка має вічний розвиток.

Те, на чому знаходиться людина, тобто на землі, наприклад, або на будь-якому іншому об'єкті поза землею, всі ці системи об'єднані на рівні вашої свідомості бажанням вічного життя. Справа в тому, що від бажання вічного життя народжується людина. Розгляньте для розуміння цього моменту всю фазу нескінченності, яка існує до народження, до зачаття людини та всю фазу, яка вже після.

І виходить, що тільки дуже сильне прагнення життя призводить до того, що людина народжується. З погляду логіки свідомості розвитку логічних процесів світу – це абсолютно однозначно. Це все одно, що подолати величезну кількість інформації, провести величезну внутрішню роботу, щоб реалізуватися у фізичному та народитися. Тому народжується завжди долає саме такий самий елемент роботи, саме таку ж внутрішню систему руху до вічності, як і той, хто живе, який хоче жити вічно. Враховуючи, що є факт народження даної людини, можна зрозуміти, що людина вже це долала, - той розрив у системі інформації до народження людини і після.

Це є акт духовного подолання особистістю людини всіх перешкод для того, щоб народитися і перебувати у фізичному тілі. Розглядаючи свідомість як нерозривну систему зв'язку в усьому світі, можна цей елемент свідомості у себе знайти. Його можна розглянути лише на рівні гіпоталамуса мозку людини, лише на рівні гіпофіза і лише на рівні тканини, наприклад, рук, ніг.

Тобто навіть розглянути зростання нігтя на руці, то тут можна розглянути однотипні спонукальні принципи розвитку у бік вічності. І саме первинна духовна складова, яка вела особистість у бік вічності, вона так само рухає і у всіх тканинах організму в напрямку вічності. Тобто весь рух відбувається у бік вічного розвитку.

Тому тут стає цілком очевидним, що саме тіло орієнтоване на вічний розвиток. Якщо звернути увагу на багато випадків виживання людей в екстремальних умовах, то логічних пояснень часто немає, але саме дії цього імпульсу руху тіла у бік вічності перетворює ситуацію в той бік, що людина стає недоступною і не схильною до будь-якого впливу.

Таким чином, тут стає зрозуміло, що в людині споконвічно закладено механізм її незнищеності. І це в даному випадку видно тільки на зіставленні інформації до народження людини і після її первинного прояви у фізичному світі, після акту зачаття людини, фізичного зачаття. Розглянувши дані конструкції свідомості, можна, як сказано, виділити ті елементи свідомості, які мають безперервний зв'язок ще до моменту народження, де механізми, які пояснюються як вольові механізми, вони виявлені як безумовні механізми. Тобто прагнення до вічного життя – це не просто логічне прагнення, це є виразом всієї сутності людини, що йде від єдиного Бога – Творця, який вічний, і таким чином – це його воля. Вічність людини – це воля Бога та організуюча структура людини.

У зв'язку з цим можна розглядати досить багато інформаційних конструкцій, розумових дій, які призводять не тільки до повного та докладного розуміння процесу вічного розвитку, але й дозволяють самостійно розвивати технології вічного розвитку на практиці щоденного життя.

Таким чином, ми можемо в практиці щоденної дії побачити, що, наприклад, рух руки спричиняє світло вічності, а призупинення руху, коли ви щось робите, дозволяє побачити, що це світло починає поширюватися від руки. Як, втім, і від усього тіла. У зв'язку з цим світло вічності має структуру таку, що людина відтворює це світло.

І ось чим більше дія даного світла поширюється на зовнішню реальність, тим більше механізмів вічного розвитку набуває людина. Коли на рівні мислення ви будете бачити, що ваша думка починає реалізовувати таке світло вічності, то ви навчитесь

також збільшувати обсяг випромінюваного світла вічності у зовнішню реальність, а для цього потрібно лише спрямовувати свої думки у бік вічності, у бік технологій вічного розвитку.

І вийде, що ваша дія, вона почне відповідно давати картину майбутнього розвитку, яка вже походить від вас, від вашого світла у вічність. Так ви собі прокладаєте певну дорогу, якою самі і йдете.

Конструктором світла у вічності та дороги вічності є ви самі. І це видно в цьому випадку з того, що чим більше ви такого світла випромінюєте, тим більш надійнішим і стійкішим є ваш рух у напрямку вічності та вічного розвитку. Ваше вічне життя не повинно залежати від будь-якої інформації, яка стосується або окремого випадку конкретної людини з точки зору руйнування структур життєвих її, або всього людства в цілому.

Спочатку це єдині системи реальності, тому що і все людство, і людина – це цілі світи, унікальні недоторканні, які мають вічно розвиватися. І у зв'язку з цим, якщо йдеться про кінець світу, у плані саме фізичного знищення світу проживання, ну як, наприклад, планети, де знаходяться люди, тоді, перш за все, необхідно концентрувати духовні зусилля самої людини відповідно до принципу відображення від себе таких інформаційних систем, які несуть у собі інформацію кінця світу, і далі переходити до відображення від усього світу.

Тому робота через спасіння всіх в даному випадку здійснюється через власний рух, коли ви бачите структуру вічного розвитку себе, своє світло вічності, яке відтворюється вашим мисленням. І коли ви знаходите цю сферу інформації, ви розумієте, що це дуже сильний механізм розвитку технологій вічності використання власного мислення. Виключно власне мислення – це один механізм, а мислення, пов'язане з елементами зовнішньої та внутрішньої реальності – це другий механізм. Коли ви використовуєте механізм тільки власного мислення, то тут потрібно, перш за все, розглянути, що власне в мисленні має якусь пролонгованість усередині організму і конусоподібно

розподілено по організму таким чином, що верх конуса знаходиться вище над головою.

А далі за принципом збільшення в певній точці конусоподібний образ сприйняття починає розширюватися на всі боки, причому так швидко, що захоплює в цілому людину вже шляхом зовнішніх подій. Тобто структура вічності визначає також ті події, які відбуваються навколо вас і таким чином, що ви на подіях можете цілком навчитися жити вічно. Це можна порівняти з тим, що якщо людині надано рояль, то вона може через певний час навчитися грати.

Якщо навіть він просто торкнувся пальцями клавіш, то можна вже сказати, що він вже застосовує даний рояль. Так само і в структурі вічності – лише рух у структуру вічності – це вже контакт та застосування методології реалізації вічності. А вже філігранне освоєння будь-яких музичних систем за допомогою того ж роялю або інших інструментів, або, можливо, за допомогою пензля художника, або через своє слово, через свою дію – це вже та технічна по суті практика, яка дається людям для того, щоб систему вічного життя, знаки вічного життя, зміст вічного життя, зміст вічного життя, зміст вічного життя прагненнях.

Причому в будь-яких прагненнях, таких, як можна зайти в кафе і випити чашку кави, тут може бути закладений дуже серйозний елемент вічного розвитку, тому що прості дії також несуть вічність, і це теж потрібно вміти помічати.

Кожен момент життя, щомиті несе дуже сильний елемент освоєння структур вічного розвитку. Коли ви починаєте бачити це, ви можете освоювати механізми цього розвитку, і цей розвиток напевно вас врятує від будь-яких катастроф, будь-яких катаклізм і будь-яких проблем внутрішнього і зовнішнього змісту. Тому врятуватися потрібно обов'язково.

Структура вічності, яка є у свідомості в людини, вона таким чином розташовується в системі інформації, в системі інформаційних зв'язків, що коли людина бачить, що власним вольовим зусиллям

вона може вирішувати певні питання тактичного ближнього рівня і, в тому числі, найчастіше стратегічного, він стає впевненим, що так само врятуються.

Цьому відповідають два рівні свідомості, які сприймаються як світло, що йде від правої, лівої півкуль головного мозку. І світло, воно розглядається таким чином, що перший імпульс, що йде від головного мозку, поступово збільшується, поступово за рахунок світіння всього тіла, і ми бачимо, що образ людини – він не зруйнований.

Коли ми бачимо це, ми розуміємо, що те, що відбувається зараз – це і є прояв вічності, усвідомлення того, що людина, яка живе і рухається зараз, – є людина, яка вічно живе. Це важливе усвідомлення у плані стратегій майбутніх розвитків як людини, так цивілізації та людства загалом.

Бачачи свій нескінченно сильний рівень, спрямований на нескінченний розвиток, ви розглядаєте передусім конструкції майбутніх систем розвитку. Розглядаючи, як, наприклад, будувалися міста, як будувалися якісь селища, села, взагалі пункти та місця проживання людей, з погляду сприйняття тими людьми, які все це будували, ви можете розглянути, що тут і було закладено елемент вічності.

Тобто якщо поділити землю на природну систему та штучно відтворені будови, то під будовами, які були штучно відтворені, є елемент вічності, що відноситься до мислення людини. Це важлива складова, що дає можливість зрозуміти, що всі зовнішні системи світу – вони так само певним чином перетворюють інформацію на те, що людина може відтворювати певну реальність для свого майбутнього розвитку.

І коли ви розглядаєте цей зв'язок на логіці, то зрозуміло, що людина враховує наявність повітря, наявність морів, океанів, суші та відповідно виробляє будівництво і плюс наявність зовнішнього космічного простору, наприклад. Коли логічна фаза цього розуміння перетинається із завданням вічного розвитку на рівні

вже створених об'єктів, то можна простежити зв'язок від усіх елементів зовнішньої реальності, як вони впливали на конкретну людину, що конкретний елемент вічності був де-небудь відтворений.

І цей елемент за системою загальних зв'язків має так само нескінченний розвиток, так само, як і конкретна людина. Тому що створене працею, створення чогось людиною, навіть перший рух, перші думки, взагалі створення чогось первинного самого, навіть зачаття – це те, що народжує вічність і створює вічність як самою людиною, так і оточуючими людьми, усією зовнішньою та інформаційною реальністю, внутрішнім осмисленням людини. Виявлена цілісність і утворює саме фізичне тіло людини, самі структури зовнішнього світу, тіла тварин, рослинності тощо.

Внутрішня гармонія, яка відчувається і помітна на рівні розуміння світу, яке не відображено в словах, є такий елемент, який не відображений у словах. Розуміння завжди стикається з нескінченністю наступних подій і звідси видно, що все вічне. Вічність видно цілком явно, але часто не обмовляється, вона часто сприймається лише на рівні свідомості як щось окреме від самого слова. Тобто саме слово і будь-яка дія – воно не відокремлено від вічності.

Тому якщо запитати себе: як можна говорити про щось, використовуючи те саме? То тут можна навести такий приклад - як говорити про звук, використовуючи звук? Для цього потрібно щоб хтось сприймав звук. І тоді це як один із умоглядних прикладів, коли інша людина є вже елементом того, що система замкнулася, що все реалізувалося, що звук збігся з повідомленням про нього.

І ось ця звістка, можна сказати, інформаційна позитивна, звістка про те, що вічність є, проявляється всього лише в діях людини, в її внутрішній впевненості у вічному житті . буде кінця розвитку планети і кожної окремої людини в перспективі. Оскільки є як мінімум дві людини, які вже проживають на цій планеті, то планета буде розвиватися нескінченно.

Творець – Бог об'єднаний у тому, що він може створити сигнал і його прийняти в одній особі. Для землі – це вже є дія від двох людей. Коли Бог є джерелом сигналу і особистістю, яка приймає якийсь інформаційний сигнал, то для нього сигнал не розділений. Тому монолітність світу, тобто сутність будь-якого об'єкта – вона, власне, вічна, вона нескінченно сильна. Це з погляду логіки є якісь можливі проблеми у землі, наприклад, від астероїдів тощо подібних, зокрема внутрішніх проблем розвитку цивілізації.

Насправді початкова вічність на духовному рівні, вона така, що змінити її практично не можна суттєво навіть, не кажучи вже про радикальну зміну, тобто такого типу – як виведення планети з орбіти тощо. Завжди існуватимуть явища, події, які цьому перешкоджатимуть. Тому що саме вічність, визначена двома людьми і самим Творцем – Богом, Творцем світу вже однозначно сприймається як незмінна, незмінна вічність.

Виходячи з цього, можна чітко визначити, що тоді й одна людина може й створювати імпульс, за тією подобою, як робить Бог, і так само її отримувати назад. Отже думка про вічний розвиток, про те, що не буде припинення життя – це та думка, яка повертається до самої ж людини і створює її реальне мислення, що стосується вічного життя і вічного розвитку.

І тоді люди можливістю очей побачать світло вічності, яке заповнює ці очі, їхні вії будуть такими, що у всіх кінцях світу, у всій реальності буде видно світло, що проходить через ці вії, і образи світу, що входять у ці очі, образи вічного світу. Кожен на власні очі відчує ту вічність, яка його заповнює, і він зможе так глибоко увійти в реальність, що буде не ототожнений у цій реальності, він буде самою реальністю вічності. І це той посил, що прийде до нього в серці, і серце його стане вічним і кров його стане вічною.

І коли він побачить себе в цій реальності, він зрозуміє, що він вічний, тому що він так думає, і це найголовніше – вічність мислення. Оскільки єдина думка, що зародилася у людині, ніколи

вже нікуди не зникає. Це вже є той стовп, той рівень основ особистості, де мислення завжди з ним і людина в душі ніколи не забуває, про що він колись думав.

Це і є та структура вічності, на якій базується в тому числі весь зовнішній світ по відношенню до людини. Впевненість від того, що зовнішній світ існує від його мислення, дуже важлива з погляду перетворення цього світу у вічність. Бо сама вічність, яка просочує зовнішній світ – це те, що він ототожнює із собою.

Звідси ми бачимо, що проникнення його думки в саму глибину сутності своєї свідомості – це те, що він сприймає щодо себе та всіх. І цей рух – це той промінь сонця, внутрішнього сонця, який висвітлює його руху у всій реальності, і він стає самим собою, бо якби він все знав, тобто людина всезнаюча.

Виходячи з цієї реальності людини всезнаючої, ми бачимо, що відкривається шлях досяжності. Ми бачимо, що цей шлях складається зі світла реального та світла придуманого мисленням. Світло реальності поєднується зі світлом мислення, народжуючи предмети та час, народжуючи біологічний перебіг подій, і сутність живої матерії починає реагувати як структура свідомості. Таке поєднання світла внутрішньої реальності людини, до якої належить і мислення, зі світлом зовнішньої реальності, що призводить до створення матерії, гарантує відсутність кінця світу. Гарантує так само на підставі того, що світло власної думки не піддається зовнішньому впливу, тому що будь-яка подія тільки насичує думку, тобто робить її ще більш світиться, здатної створити ще більше матерії на додаток до існуючої.

Звідси можна отримати доказ того, що процеси вічності у місці перебування людини завжди наростають. Отже, кінець світу не можливий через об'єктивні процеси у світі, що відбуваються відповідно до законів розвитку.

Подивіться на життя організму, як на життя форми свідомості, і ви побачите, що це форма, яка нескінченно розвивається за фіксованої геометричної форми людського тіла. Душа робить

свічення від тіла нескінченним. Розглянувши це, людина починає бачити безпосередній зв'язок його організму із вічним зовнішнім світом. Тут виникає та реальність, яка уособлює те, що сама людина, стикаючись з будь-якими предметами зовнішнього світу, наприклад, погладивши рукою квітку, набуває тієї вічності, яка спочатку є у всьому оточенні. Він розуміє, що нескінченність і вічність зовнішнього світу є, в тому числі він сам. Як тільки людина це вже розуміє, тобто ця точка мислення спрацьовує в конкретній, часто побутовій дії, тоді людина стає самою собою вічною в будь-якій реальності, в тому числі і в побутовій, у розумовій, перспективній, стратегічній і так далі.

Звідси видно, що сам рух людини у вічність – це її особистий шлях, який одночасно усвідомлений як шлях обов'язку людини. Обов'язок перед його власною сутністю, перед Богом, рухатися у вічному розвитку. Цей борг дозволяє вирівнювати структури свідомості лише на рівні поточної логіки, усвідомлювати, що відбувається у цивілізації загалом. Відповідно точно реагувати на явища, що відбуваються.

І таким чином балансує між зовнішніми інформаційними системами, пов'язаними зі свідомістю, які якимось чином перетинаються на рівні свідомості, завданням обов'язку саме у вічному розвитку – отримувати цілісність у всіх аспектах особистісного розвитку людини.

Починаючи з сутності вічного розвитку кожної людини і послідовно визначаючи додаткові рівні, такі як обов'язок вічного розвитку, такі, як спрямованість на вічний розвиток, мислення у бік вічного розвитку та інше. Виходячи з цього - можна цілком зрозуміти, що де б людина не реалізовувалась, вона скрізь має вічний розвиток. Це є його рух у бік вічності, який вже непохитний навіть тому, що все, що походить від людини і від Бога – це все вічно, отже і вони вічні.

Виходячи з цього рівня, можна визначити вічність життя Бога вже тільки за цим фактором, отже, можна визначити і за цим самим фактором, за подобою, вічне життя людини. З перетину цих

систем можна перейти до буквального принципу реалізації вічності, що виключає будь-який кінець світу. Наприклад, перейшовши до літери «Х», ми розглядаємо у разі дві лінії Бога і людини, які перетнулися у центрі цих двох відрізків світлових. При розгляді у вигляді світла цієї літери ми бачимо, що в кожній літері такий перетин є. Наприклад, у букві «О» можна розглянути верхню частину півкола, як елемент світла Бога, а нижня частина, як людину навколишнього світу. І якщо ми розглядаємо за подібним принципом усі літери, ми бачимо, що в буквеній системі виразу, тобто у слові, у звукових системах інформаційного закінчення взаємодії двох елементів немає.

Часто просто знати про це, щоб так і зафіксувалося. Рівень знання, що фіксує вічну реальність з волі людини, є ефективним способом управління. Інструмент, яким користується людина для свого життя, він завжди вічний. Отже саме життя, воно не передбачає будь-якого кінця. І звукова форма, яка виражена, наприклад, у символах літер, вона перетнута із завданням і з реальністю вічного розвитку, причому такою реальністю, що вона вже забезпечена на вічному рівні життя кожної людини, яка розпізнає та рухається в цьому напрямку.

Звук – це є те, що відтворено, наприклад, самою людиною, коли ми бачимо людину, що говорить, співає людину, одним словом людини, яка свідомо певну систему звуку відтворює, логічно пов'язану. Зрозуміло, що слово співпадає зі звуком у вигляді сприйняття слова, що з звуків, а й у частини, де звук перетинається зі словом у нескінченному поширенні.

Тобто світло, що відповідає звуку, що має нескінченне поширення, оскільки це світло самої людини з'єднує зі словом, і слово набуває нескінченних форм і нескінченних наслідків, і розповсюдженість, які спочатку дуже локальні. Наприклад, просто слово, написане у вигляді букв слово «с», «л», «про», «в», «про», тут буде абсолютно локально на сприйнятті, на аркуші паперу, але воно буде нескінченним у цьому розумінні,

про яке зараз сказано. Перетин слова зі звуком, що нескінченно йде від самої людини в її діях, створюють нову вічну реальність.

З погляду інтелектуальної складової, початкового рівня створення, слова – це інтелектуальна діяльність людини, яка вигадала літери і висловила таким чином слово. Отже, виходячи з попередніх поколінь, де так само є дія інтелекту людини, виявлено систему вічності на рівні інформаційних зв'язків. Сприйняття будь-якого зовнішнього об'єкта інформації та розуміння його людиною – це також дія самої людини. Отже сама вічність у динамічному розумінні походить від людини, і будь-яке сприйняття – це вже є вічність самої людини. Бо в самій сутності сприйняття всіх явищ світу і розпізнавання цих явищ знаходиться закон вічного розвитку, який ніяк не можна обминути. Який, по суті, недоторканий з погляду будь-якого на цей закон. Він не змінюємо й у колективному, у громадському розумінні з погляду його вічної реалізації.

У зв'язку з цим, виходячи з цих конструкцій мислення, в яких сказано, що вся вічність, по суті, вона є критерієм світу та основою світу, цілком однозначно можна сказати, що кінця світу не буде ні у фізичному, ні в духовному плані. І, розглядаючи рівень, коли мова йде про кінець саме з погляду життя якоїсь конкретної людини, то тут треба зрозуміти, що саме і цього допускати до свідомості не можна, тому що узагальнена система, вона реагує таким чином, що як тільки ми виключимо поняття смерті однієї людини і навчимося знаходити механізми запобігання смерті кожної конкретної людини, то і зовнішня ставляться до поняття кінця світу.

Отже одним із системних факторів винятків цих понять, глобальної загрози в цілому людству, полягає в чіткому дотриманні виключення смерті для кожної конкретної людини в цілому, так само і всього людства. Тут механізм воскресіння реалізований у плані вічного розвитку, у своїй живуть мають будувати систему в такий спосіб, щоб було помирання живуть.

І як тільки цей елемент буде широко розповсюджений, то буде досить однозначно ясно, що будь-які будь-які інформаційні системи, що виявляються в напрямку кінця світу, значить, будь-яких катаклізмів, вони, взагалі кажучи, навіть на логічній фазі вже не виникатимуть, тому що контрольованість світу зовнішнього і внутрішнього, вона буде абсолютно однозначною. І це все буде об'єднано в плані конкретних технічних цілей розвитку суспільства та кожної людини, цивілізації, світів тощо. Тому тут ще має значення участь у певних виховних процесах, які повідомляли б про це, щоб люди були орієнтовані на нескінченне творення, виходячи зі знання рівня вічного розвитку, який спочатку в них існує.

Тому що в основному формує зовнішню реальність, це свідомість – як людини, так і людей в цілому. Коли свідомість набирає активність, коли дух і душа людини стають настільки об'єднані свідомістю за завданням звичайного рівня вічного розвитку, вічного життя, то тут виникає дуже простий елемент виховний, спрямований на те, щоб інші люди просто цей бік життя - вічного життя в даному випадку знали, реалізовували, приймали і поширювали.

Коли ви про це повідомлятимете іншим, то вже інші зможуть побудувати основу інформаційну, реальну, практичну для свого вічного розвитку та певну платформу вічного розвитку. Тоді подальша ваша дія буде ще більш системною, більш посиленою і поняття системності у вічному розвитку – це, перш за все, досягнення вічного життя – як кожною окремою людиною, так і в цілому людством, тому виходячи з даного завдання і даної практики і даного рівня життя, можна цілком очевидно сказати, що ви приходите до людей у вічності.

Але при цьому ваша дія непохитна вже тому, що ви рухаєтеся далі за рівнем вічного розвитку. Виходячи з даної практики життя, можна сказати, що чим більше ви бачите реальних результатів вічного розвитку і вічного життя з точки зору забезпечення вічного життя кожною конкретною людиною, яка освоїла, освоєє техніку вічного розвитку, тим стійкіша саме ваша

вічність, при тих даних, що вона спочатку за своєю природою непохитна.

Бажано розвивати масове, побутове розуміння цього питання, коли вічність є загальнодоступним та загальноприйнятним та, по суті, побутовим явищем у житті.

Виходячи з цього рівня, можна вважати, що знання, які передані іншим людям – це саме системна вічність: знання про вічний розвиток, про вічне життя. Основна структура системності якраз і знаходиться в якомога ширшому, концентрованому, більш зрозумілому, більш точному рівні передачі цих знань. Коли ви продумуєте моменти передачі знання, намагайтеся думати зосереджено, періодично реалізуючи або постійно, якщо є можливість, реалізуючи систему передачі таких знань про вічний рівень життя, про вічне життя, про вічний розвиток.

Ви побачите, що сама передача знань, самі ефекти є позитивними від цієї передачі. Наприклад, відновлення тканин, якісь системи управління подіями про які вам повідомляють інші люди – це і є те, що забезпечує на рівні свідомості вас певним рівнем точності вашої позиції. Тому що вмінням через свідомість відновити, нормалізувати власну або інших тканин, вмінням певним чином вплинути на події в плані вічного розвитку, щоб там сталося те, що відповідає вічному розвитку – це забезпечує вас поточними гарантіями вічного розвитку на рівні ваших подальших дій.

Коли ваші дії системні і багато людей цим займаються і при цьому видно, що і макрокатастрофа неможлива від внутрішніх проблем цивілізації або від зовнішніх проблем світу, наприклад, фізичного, то тут виникає дуже спеціальна область знань і розвитку, яка знаходиться в майбутньому, і вона має дуже істотну серйозну швидкість обмінності інформації. На кшталт того, що якщо розглянути SMS та кількість повідомлень в інтернеті, які проходять, то якщо їх об'єднати на рівні слів, то слів буде багато, але якщо об'єднати на рівні електронних сигналів, то ця кількість сигналів буде відповідно менша в плані об'єму, наприклад описаного словами за цими сигналами. Однак носій інформації сигналів і сама інформація вони об'єднані. Якщо таку структуру

світу постаратися використати в реалізації саме знань вічного розвитку, то тут крім фізичних областей, таких як Інтернет, і такого типу інформаційних систем, існує ще й духовний рівень концентрованого подібного управління.

Поєднання на духовному рівні, на рівні душі тих знань, які є у вас і в інших у реалізації вічного розвитку, з тим, що ми привносимо до структури вічного розвитку будь-які свої дані відомості, дозволить впливати на реальність.

Радикально впливати на фізичну реальність в такий спосіб, що стануть доступні практично лише на рівні логіки подій, лише на рівні певних законів розвитку суспільства ті конструкції, які дозволять помирати людям. Сам розвиток людини, що дозволяє переконуватись у можливості повного впливу на світ у творчих цілях, стверджує відсутність кінця світу.

Тобто поєднання подій та властивості фізичного світу розвинуться таким чином, що це виявлятиметься не просто на рівні мети та виконання. Наприклад, мета керівника у бік вічного розвитку з нормування будь-яких ситуацій і саме управління – це буде сама норма вічного життя, де обмінні та інформаційні процеси дуже великі. Потрібно так само намагатися реалізовувати, створювати світ, у якому неможлива шкода здоров'ю, неможливе припинення життя людини.

Такий світ відрізняється певними властивостями щодо розповсюдження цих явищ на всіх як закон, який практично реалізується в будь-якому випадку. Обійти якимось змінити цей закон не можна, тому що колективною свідомістю його саме суспільство встановило, і він діє так само, як фізичні закони, фізична реальність.

Ось цей узагальнений закон поєднання із законом внутрішнього розвитку, законів зовнішнього світу – це той практично точний стан, який дозволяє не просто бути впевненим у тому, що ніякого кінця світу не буде, але й бути впевненим у цьому на нескінченний час. Тут сама суть людини, яка повністю контролює

реальність, самоусвідомлення людини, що це реально відбувається на рівні точних доказів, переконливих фактів та на рівні планомірного системного розвитку суспільства та людини, дозволить практично виключити інформацію такого типу, як кінець світу, як якість припинення життя людини під будь-яким приводом.

Це виняток якраз дозволить реалізувати структуру вічного розвитку, об'єднану як самою людиною, зовнішнім світом, суспільством, так і Богом. Вся система даного розвитку буде спрямована тільки на вічне життя, на вічне розвиток, і це є вже зараз.

Тому що людина, яка буде розвинена таким чином, і суспільство загалом, вони зараз не відрізняються від тих людей, які цим володітимуть. Тому виходячи з первинної сутності за подобою Творця, ви можете діяти так само, як діє Бог, як діє інший, хто вміє вічно розвиватися, вічно жити, і як це відображено у всій зовнішній реальності, де ви можете самостійно пізнати всі закони вічного розвитку, виходячи з такої мети контакту із зовнішнім світом. Коли ви контактуєте із зовнішнім світом у цій меті, то ці знання вам так само приходять.

Тому щоденна спрямованість у цьому напрямі вам дає постійні знання. Ви вдосконалюєтеся значно швидше, ніж це можна якось логічно припускати. І тоді на певному рівні, хоча часто на рівні свідомості якихось різких рухів не розглядається, так як свідомість розглядає вічний розвиток як норму, ви можете побачити, що в якийсь момент елемент вічності настільки у вас реалізований, що ви точно вічно живете за певними внутрішніми структурами усвідомлення якихось подій, якихось подій, привели до певних результатів.

Це вже особистісне управління, особистісний стан, який приносить певне задоволення, певне позитивне сприйняття того, що завжди живуть оточуючі і ви.

Виходить, що, виходячи з даної конструкції свого стану, ви не просто будете впевнені, що ніякого кінця світу не буде. Але й цим

станом, цим своєрідним ставленням, де є реальна сила, тобто ставленням, побудованим на точному знанні майбутніх подій, можете одразу запобігати будь-яким руйнівним подіям у будь-якій системі. І цим встановлювати як вічність себе, а й вічність всього світу, всіх оточуючих одночасно. Коли ви досягнете такої гармонії, а найчастіше її досягти нескладно, буквально варто тільки на це налаштуватися - вона вже у вас є. Є такий духовний стан і все. То цілком очевидно, що світ незруйнований, що про це можна повідомляти і оточуючим і мати ці знання, які можуть дозволяти вам це передавати і лише на рівні звичайного, не відрізняється від побутового стану дії.

Цілком можна швидко передавати саме цю впевненість, цю систему точних знань. І тоді вже в результаті вашої дії нічого руйнівного вже не станеться у будь-якому випадку.

Таким чином, об'єднавши систему розуміння, систему дії, систему просто того, що спочатку ви реалізовані як особистість, як людина, яка живе вічно, поєднуючи всі можливі явища в цьому напрямі, ви цілком очевидно досягаєте вічного життя без будь-якого кінця світу або, взагалі кажучи, якихось навіть негативних елементів, які могли б принести негативні елементи. Тому тут виникає чистий, грамотно побудований у цьому сенсі цільового керування ваш шлях, який вам повністю підконтрольний і який абсолютно стійкий, тому що він вже спочатку існує – це є істина цього світу, яка прийшла спочатку з вами, з дією Бога, і всього світу в цілому. Цей шлях незмінний і цілком спокійно можна розвиватися і жити вічно.